

Arrest

nr. 120 350 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. AMDOUNI en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 april 1985. U ging naar de lagere school 'St. Theresa', volgde nadien één jaar secundair onderwijs in de school 'Albert Academy', en deed daarna studies in elektriciteit in het 'Government Technical Institute', waarna u als zelfstandig elektricien aan de slag ging. Op 10 à 11 jarige leeftijd werd u er zich van bewust dat u homoseksueel was. U begon op deze leeftijd een homoseksuele relatie met een zekere (C.K.), maar na enkele jaren overleed deze aan een ziekte. Op 14 februari 2010 leerde u (I.S.) kennen, met wie u diezelfde dag een relatie begon en seksuele betrekkingen had. Wanneer u en (I.S.) op 3 september 2012 seks hadden met elkaar in uw kamer thuis, kwam uw moeder plots binnen. Deze begon te schreeuwen, en er verzamelden zich mensen uit de wijk – sommigen gewapend met machetes en stokken – die jullie naar buiten sleurden, en jullie wilden doden. Op dat moment kwam er net

politie langs, die tussenkwam en vroeg wat gebeurde. De politie nam u en (I.S.) mee naar het politiekantoor, waar jullie opgesloten werden. Tijdens uw opsluiting ontmoette u een zekere (J.) – een politieagent die eveneens homoseksueel is, en die u reeds van voorheen kende. Daar deze vreesde dat jullie namen van andere homoseksuelen zouden noemen, waaronder de zijne, besloot hij jullie te helpen om te ontsnappen. Nadat jullie een week opgesloten zaten, nam (J.) jullie meer naar buiten, bracht jullie naar een boot en zei dat jullie naar Lungi moesten gaan, waar jullie naar een zekere (Fo.) moesten gaan, een kennis van (J.) die eveneens homoseksueel is. Jullie schuilden enkele weken bij (Fo.), en kwamen er in contact met een zekere (Fr.), die jullie vlucht uit Sierra Leone voorbereidde. Op 17 oktober 2013 werden u en uw partner door (Fr.) opgehaald, en gingen jullie samen naar de luchthaven. U verliet dezelfde dag, samen met uw partner en (Fr.), Sierra Leone, en kwam aan te België op 18 oktober 2013. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 19 oktober 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld dat u de door u voorgehouden homoseksuele relatie met (I.S.) – met wie u samen Sierra-Leone ontvlucht zou zijn, en met wie u samen internationale bescherming aanvraagde bij de Belgische asielinstanties – absoluut niet geloofwaardig heeft weten te maken. Immers, uw verklaringen met betrekking tot meerdere kernelementen van deze relatie, zijn zodanig tegenstrijdig met de verklaringen hieromtrent vanwege (I.S.), dat er absoluut geen geloof aan gehecht kan worden aan de door jullie voorgehouden homoseksuele relatie.

Gevraagd sinds wanneer u een relatie heeft met (I.S.), antwoordde u 14 februari 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd waar en wanneer jullie elkaar voor het eerst ontmoetten, verklaarde u hem op 14 februari 2010 te hebben ontmoet in de nachtclub ‘Aces’. Gevraagd of jullie diezelfde dag dan een relatie begonnen met elkaar, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde dat u met (I.S.) aan de praat geraakte, u voor hem een drankje kocht, u vermoedde dat hij homoseksueel was daar hij zich vrouwelijk gedroeg, en hij u dan eerst zei dat hij homo was (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd wanneer u (I.S.) dan terugzag, nadat u hem ontmoet had in de nachtclub, antwoordde u dat jullie elkaar elke dag zagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of jullie, in de nacht van jullie ontmoeting op 14 februari 2010, al samen sliepen, dan wel of jullie elkaar later terugzagen, antwoordde u dat jullie die nacht samen sliepen en seks hadden met elkaar in uw huis. Op het einde van het gehoor op het CGVS, ter bevestiging nogmaals gevraagd of u reeds op dezelfde avond, als de avond waarop u (I.S.) voor het eerst ontmoette – 14 februari 2010 – te weten kwam dat (I.S.) homo was, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Uw door u voorgehouden homoseksuele partner (I.S.), verklaarde echter dat jullie eerst – nadat jullie elkaar ontmoetten op 14 februari 2010, waar jullie elk jullie eigen drankjes kochten – gewoon vrienden waren, de vriendschap daarna begon en jullie elkaar met verloop van tijd beter leerden kennen, u aan hem enkele maanden later vertelde dat u homo bent, jullie, ongeveer een jaar nadat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten in de nachtclub Aces, een relatie begonnen met elkaar, en jullie pas een jaar na jullie eerste ontmoeting voor het eerst seks hadden met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, (I.S.), p. 8, 9, 22, 23 en 24). Deze volkomen tegenstrijdige verklaringen, wat betreft de aanvang van jullie homoseksuele relatie en de eerste keer dat jullie seksuele betrekkingen hadden, alsook wat betreft de vraag hoe jullie van elkaars homoseksualiteit op de hoogte kwamen, doen volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze geopperde, homoseksuele relatie.

Gevraagd of jullie steeds naar uw huis gingen om seks te hebben met elkaar, verklaarde u dat jullie meestal bij u thuis gingen, en soms bij (I.S.), die zijn eigen kamer had (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 19). Gevraagd hoeveel kamers er in het huis van (I.S.) waren, antwoordde u te denken dat er drie kamers waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of jullie ook nog naar andere plekken gingen om seks te hebben, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw door u voorgehouden homoseksuele partner (I.S.), verklaarde echter dat jullie nooit naar zijn huis – waar er vier kamers zijn – gingen om seks te hebben met elkaar, jullie gewoonlijk naar uw huis gingen, en ook soms naar een achterkamer van een bar te Gordon Street gingen, waar jullie seks zouden hebben met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, (I.S.), p. 21, 24, 25 en 26). Bovenstaande, opnieuw volkomen tegenstrijdige, verklaringen wat betreft de plekken waar jullie zouden heen gaan om seks te hebben met elkaar, doen verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen een homoseksuele relatie te hebben met (I.S.). Gevraagd hoe jullie de toekomst zagen van jullie relatie, voordat jullie problemen kregen te Sierra Leone, antwoordde u dat jullie dachten dat er meer rechten zouden komen voor homoseksuelen nadat de gay-activist Freeman gedood werd, en u dacht dat

jullie zonder problemen in Sierra Leone zouden kunnen wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25 en 31). Aan (I.S.) gevraagd of hij ooit van Freeman hoorde, antwoordde hij evenwel ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, (I.S.), p. 37). (I.S.) gevraagd of hij weet heeft van andere personen in Sierra Leone, die gelijkaardige problemen kenden, mensen die aangevallen dan wel opgesloten werden omwille van hun homoseksuele geaardheid, antwoordde hij eveneens ontkennend. Gevraagd of (I.S.) te België naar de moskee gaat, antwoordde u bevestigend, en u verklaarde voorts dat jullie samen in de moskee gaan bidden hier in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 19 en 28). Uw door u voorgehouden homoseksuele partner (I.S.), verklaarde echter dat hij in België niet naar de moskee gaat, en u evenmin (zie gehoorverslag CGVS, (I.S.), p. 3 en 34).

Het geheel aan bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw en (I.S.) zijn verklaringen, betreffende de door jullie geopperde homoseksuele relatie, met betrekking tot kernaspecten van deze relatie, zijn danig frappant en fundamenteel, dat ze volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze, door u geopperde, homoseksuele relatie met (I.S.). Er kan derhalve geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent.

Verder dient vastgesteld dat u uw – door u geopperde - homoseksuele geaardheid, überhaupt niet aannemelijk heeft weten te maken.

U verklaarde dat, voor u een relatie begonnen zou zijn met (I.S.), u reeds een homoseksuele relatie had met een zekere (C.K.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer u die relatie had, antwoordde u **sinds 1997, tot het jaar 2005**. U verklaarde dat die relatie eindigde omdat (C.K.) stierf aan een ziekte, maar u weet evenwel niet welke ziekte dat was. U, naar het einde van het gehoor op het CGVS toe, **opnieuw gevraagd wanneer u een relatie had met (C.K.)**, antwoordde u dat u die relatie begon wanneer u zo'n tien à elf jaar oud was [hetgeen, gezien u verklaarde geboren te zijn in het jaar 1985, overeenstemt met het jaar **1995 of 1996**] (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). **Gevraagd wanneer hij stierf**, antwoordde u dat dat lang geleden is, u het niet meer zo goed weet, en het ergens rond het jaar 2000, dan wel 2001 was. Gegeven de opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen met betrekking tot de periode dat u een relatie zou hebben gehad met (C.K.), betreffende het jaar waarin hij gestorven zou zijn, alsook uw onwetendheid wat betreft de ziekte die aan de oorzaak van zijn dood zou hebben gelegen, kan er geenszins geloof gehecht worden aan deze door u geopperde homoseksuele relatie, met (C.K.).

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot andere mannen, antwoordde u, nadat de vraag u een vierde keer gesteld werd, dat u ongeveer 10 à 11 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde, eerder vaag en nogal opmerkelijk, dat u **'gewoon voelde voor mannen'**, u seks met hen wou, u problemen zou hebben indien u als moslim met een meisje betrapt zou worden op jonge leeftijd, en u daarom seks wou met een man, u opgroeide met (C.K.) en u dat **'opnam in uw systeem'** (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd wat u dan bedoelt met 'opnemen in uw systeem', gaf u te kennen dat u gewoon geworden was aan seks met mannen, daar u het vanaf die leeftijd al deed met (C.K.). Gevraagd wat u zelf dacht van uw gevoelens van seksuele aantrekking tot andere mannen, wanneer u die gevoelens begon te ervaren, antwoordde u dat u die gevoelens goed vond, en u zich 'ok' voelde. U verklaarde dat u er zich goed bij voelde wanneer u uw gevoelens voor mannen begon te ervaren, u besepte dat u homoseksueel was, alsook dat homoseksualiteit voorwerp van taboe is in Sierra Leone, en het er problematisch kan zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd hoe u er zich dan bij voelde, wanneer u besepte gevoelens van seksuele aantrekking tot andere mannen te ervaren en homoseksueel te zijn, alsook dat zo iets taboe is in Sierra Leone, antwoordde u dat u er zich goed bij voelde en u het geheim zou houden. U geconfronteerd met de vaststelling dat u een uitzondering zou zijn in een maatschappij die homoseksualiteit niet tolereert, en gevraagd waarom u zich daar zo goed bij voelde, antwoordde u dat u het geheim zou houden. U daarna nog meermaals en in verschillende bewoordingen gevraagd of er ook andere gedachten in u opkwamen, of u ook twijfels of gemengde gevoelens ervoer, en of u ook andere gevoelens ervoer bij de bewustwording van uw ontlukende homoseksualiteit, alsook meermaals opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u te midden een maatschappij leefde waar er een sociaal, cultureel en wettelijk stigma bestaat ten aanzien van homoseksualiteit, verklaarde u dat u meteen blij was wanneer u homo werd, u 'was waar u wou zijn', dat het goed was voor u om homo te zijn, u het toch geheim kon houden, en u gewoon dacht 'ik ben gay' – waarmee u dan ook blij was (zie gehoorverslag CGVS, p. 23, 24, 25 en 26). U verklaarde verder dat u meteen uw homoseksualiteit aanvaardde, dat niet moeilijk was voor u, u gay wou zijn en dat leven hebben, en u het koos voor uzelf (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of het dan een keuze was, dan wel of het iets was dat u van zichzelf ontdekte, antwoordde u dat u het koos voor uzelf. Gevraagd of het dan ook mogelijk zou zijn geweest om dat niet te 'kiezen', antwoordde u ontkennend en legde u uit dat u het al beoefende vanaf jonge leeftijd, en u het reeds 'opgenomen had in uw systeem' (zie gehoorverslag CGVS, p. 24-25). Gevraagd of u wat meer weet te vertellen, over wat er in u omging, en waar u allemaal aan dacht, wanneer u van zichzelf

bewust werd homo te zijn – gezien zo’n ontdekking en bewustwording niet voor de hand liggend zijn, en het ook het verloop van uw verdere leven zouden bepalen, antwoordde u dat u het al zei, namelijk dat u uw leven koos wanneer u klein was (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of u er soms over nadacht dat uw familie in de toekomst mogelijks zou verwachten dat u op een dag een vriendin zou hebben, en op een dag zou trouwen en kinderen krijgen, antwoordde u, enigszins ontwijkend, dat ze dat wel zouden verwachten, maar u gewoon uw leven zou verder zetten daar u al gekozen had om homo te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U daarna nog meermaals gevraagd of u kunt uitleggen waarom u steeds aangeeft ‘gekozen’ te hebben om homoseksueel te zijn, gevraagd of u dat wat meer kunt uitleggen, en gevraagd of homo-zijn dan iets is waarvoor je kan kiezen, **verklaarde u steeds dat u ermee opgroeide en u dat koos** (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). **Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigt van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.** Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Sierra Leone, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, dan wel gesprekken met uw partner – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, oppervlakkige, niet doorleefde en algemene verklaringen, die allerm minst getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen. Uw onvermogen (afgezien van uw vage, niet geconcretiseerde en geenszins aannemelijke verklaringen dat uw gevoelens u blij maakten, u koos om homo te zijn en u het daarna gewoon werd, het goed was voor en dat het leven was dat u wou hebben) om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Sierra Leone – of om te getuigen van wat u dacht en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), dat u het gewoon werd, het ‘koos’, u meteen uw gevoelens goed vond, dat u nooit met uw gevoelens heeft moeten worstelen, en u het er helemaal niet moeilijk mee heeft gehad om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, gezien u het toch zou verbergen - zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allerm minst doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Sierra-Leoonse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Sierra-Leoonse, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef (dan wel de bewuste ‘keuze’ en ‘gewenning’, zoals blijkt uit uw verklaringen hieromtrent) van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, u dit prompt aanvaardde en goed vond, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke, concrete en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.**

Volgende verklaringen bevestigen enkel de hier bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn. U verklaarde **aangekomen te zijn te België op 18 oktober 2012, en reeds samen met (I.S.) en een zekere (D.) naar het regenbooghuis te Brussel te zijn geweest, waar u enkele vrienden gemaakt zou hebben** (zie gehoorverslag CGVS, p. 32-33). Gevraagd of u de Belgische wetgeving ten aanzien van homoseksualiteit kent, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). **Gevraagd of u weet of homoseksualiteit toegelaten is in België, antwoordde u dat niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 33). Gevraagd of u daar dan niet poogde achter te komen – gegeven het feit dat u oppert Sierra Leone te zijn ontvlucht omdat u en uw partner er als homoseksuelen vervolgd werden – verklaarde u, allerm minst overtuigend – dat u het contact verloor met (D.), u niet meer naar het regenbooghuis ging, en **u het wel wilde te weten komen, maar u niemand had om u mee te nemen naar het regenbooghuis. Dat u – meer dan een jaar nadat u te België aankwam, en u Sierra Leone ontvlucht zou hebben samen met uw partner, daar jullie er als homoseksuelen vervolgd zouden zijn geworden – niet eens weet of homoseksualiteit al dan niet wettelijk toegelaten is in België, doet verder afbreuk aan de reeds vastgestelde volkomen ongeloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn.** Tot slot kunnen nog uw verklaringen met betrekking tot de Sierra Leoonse voorvechter

voor homorechten, Freeman, opgemerkt worden. U verklaarde dat het bestaan van organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, geen mogelijkheid is in Sierra Leone, maar u zich wel herinnert dat er een homorechten-activist was, een zekere Freeman, die vermoord werd omwille van zijn homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U kent de volledige naam van Freeman niet en evenmin wanneer hij gedood zou zijn, maar u weet wel aan te geven dat het reeds lang geleden gebeurde, en hij geen organisatie leidde (zie gehoorverslag CGVS, p. 25, 26, 31 en 32). U verklaarde eveneens dat u hoopte dat er meer rechten voor homoseksuelen zouden komen door activisten als Freeman, en u bang was sinds Freeman stierf (zie gehoorverslag CGVS, p. 31 en 32). **Het dient evenwel vastgesteld dat de Sierra Leonese homorechten-activist Freeman – voluit George Reginald Freeman – op heden nog steeds in leven is, na een mislukte moordpoging overleefd te hebben in mei 2013, en hij de voorzitter is van de holebi-organisaties ‘Pride Equality’ en ‘Why can’t we get married’ (zie informatie in de farde ‘landeninformatie’ in administratief dossier). Uw vage en foutieve verklaringen wat betreft deze activist, wiens activisme u hoop gegeven zou hebben en wiens dood u schrik aangejaagd zou hebben, doen dan ook verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele relatie met (I.S.), noch aan de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Sierra Leone, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en nationaliteit, noch ter staving van het door u geopperde asielrelaas. Wat betreft de opmerking vanwege uw advocate – die verwees naar uw verklaring, namelijk dat u denkt dat de broer van (I.S.) (wiens naam u niet kent) mogelijks uw en uw partner zijn geboorteakte kan opsturen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) – en de vraag om wat meer tijd te voorzien, teneinde u in het bezit zou kunnen komen van uw geboorteakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 34), dient opgemerkt dat u reeds meer dan een jaar in België verblijft, u over ruim voldoende tijd beschikte om een poging te ondernemen in het bezit te komen van uw geboorteakte, en de beslissing aangaande uw asielaanvraag niet uitgesteld kan worden tot uw geboorteakte mogelijks ergens in de toekomst opgezonden zou worden. Daarenboven – zo verklaarde de door u voorgehouden homoseksuele partner (I.S.) – poogde (I.S.) enkel een vriend van hem te contacteren omtrent zijn geboorteakte, maar verloor hij dit contact ondertussen al, weet hij zelf niet waar zijn geboorteakte is, en kan zijn broer hierbij niet helpen (zie gehoorverslag CGVS, (I.S.), p. 19). Ten slotte kan worden opgemerkt dat het voorleggen van een geboorteaktegeen wijzigingen zal teweeg brengen aan bovenstaande inhoudelijke motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling, getekend te Genève op 28 juli 1951” en van artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker en zijn partner hebben gedurende drie jaar een vaste relatie. Zij toonden dit aan middels gedetailleerde verklaringen tijdens hun gehoor. Verweerders opmerkingen doen hieraan geen afbreuk. Men dient rekening te houden met het feit dat homoseksualiteit in Sierra Leone een groot taboe is, waardoor er weinig tastbare elementen voorhanden zijn om de relatie te staven. Verzoeker vond geen steun bij zijn eigen familie, die hem verstootte omwille van zijn homoseksualiteit, en kan evenmin bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten daar hij opgepakt en opgesloten werd door de politie omwille van zijn homoseksualiteit. Verzoeker bevindt zich in een kwetsbare positie nu hij een jonge homoseksueel is, die niet bij zijn familie of een sociaal vangnet terecht kon. Hij stond er plots helemaal alleen voor en kon enkel rekenen op zijn partner. In België heeft het koppel een transfert aangevraagd vanuit het opvangcentrum in Gent naar een ander lokaal opvanginitiatief in Mortsels, juist omwille van hun homoseksuele geaardheid. Gelet op het type huisvesting in Gent konden zij hun

geaardheid daar moeilijk verbergen, zodat zij een koppelplaats aanvroegen en kregen. Ter staving legt verzoeker een schrijven van de maatschappelijk werkster van het L.O.I. te Mortsel neer (stuk 2). Hiermee is volgens verzoeker bewezen dat het koppel een homoseksuele relatie heeft. Aan de kandidaat-vluchteling dient trouwens het voordeel van de twijfel te worden gegund.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker wordt totaal niet gemotiveerd waarom hij er niet in geslaagd zou zijn om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.1.3 In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker is het slachtoffer geworden van onmenselijke en vernederende behandelingen in zijn land van herkomst. Hij werd niet alleen mishandeld door zijn familie en de lokale bevolking, doch tevens onterecht opgesloten door de politie. Verder riskeert verzoeker de doodstraf of gedood te worden door steniging. Verzoeker kon geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten, noch van de nationale autoriteiten. Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder opteert er volgens verzoeker voor om enkel de onduidelijkheden en kleine tegenstrijdigheden in de verf te zetten in plaats van objectief te motiveren. De motivering van de bestreden beslissing is op verschillende punten partijdig en niet correct. Verweerder haalt ook meermaals data door elkaar. Zo is het niet in 2013, maar in 2012 dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte.

2.1.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail van het L.O.I. te Mortsel van 7 januari 2014 (stuk 2).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing partijdig is, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker nog stelt dat hij in 2012 en niet in 2013 zijn land van herkomst ontvluchtte, dient opgemerkt dat het hier om een materiële vergissing gaat, aangezien verder in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoeker op 19 oktober 2012 asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. Verzoeker duidt niet *in concreto* aan op welke wijze deze materiële vergissing afbreuk zou doen aan zijn asielrelaas.

De Raad merkt op dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tevens dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerd homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de

samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Sierra Leonese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt, dient opgemerkt dat dit verzoeker er niet van kan weerhouden een geloofwaardig en waarheidsgetrouw asielrelaas uiteen te zetten. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De bestreden beslissing motiveert op uitgebreide wijze waarom verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, namelijk omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan de door hem voorgehouden homoseksuele relatie met (I.S.) gelet op de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot kernelementen van deze relatie tussen verzoeker en zijn beweerde homoseksuele partner (I.S.), (ii) evenmin geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde homoseksuele relatie met (C.K.) gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen en gebrekkige kennis en (iii) hij zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk kan maken gelet op het manifest gebrek aan doorleefde ervaringen en gebrek aan kennis inzake homorechten en activisme in België en zijn land van herkomst. De e-mail waaruit blijkt dat verzoeker en (I.S.) een transfert hebben aangevraagd van het opvangcentrum in Gent naar het L.O.I. in Mortsel omdat zij op de eerste locatie hun relatie niet verborgen konden houden (verzoekschrift, stuk 2), kan niet als bewijs van hun homoseksuele geaardheid worden aangenomen, aangezien het in het kader van onderhavige asielaanvraag niet aan het O.C.M.W. van Mortsel, noch aan Fedasil toekomt om hun geaardheid te bepalen, doch wel aan het CGVS dat op uitgebreide wijze in de bestreden beslissing motiveerde waarom geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde homoseksuele relatie. Het loutere feit dat verzoeker en (I.S.) momenteel een appartement met één slaapkamer betrekken in het L.O.I. te Mortsel betekent geenszins dat zij een homoseksuele relatie hebben en doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus is gelijklopend met deze inzake de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS